

Taximiljarden

Enligt Skatteverkets beräkningar undanhåller taxinäringen i Sverige en miljard skattekronor varje år. Om det verkligen är en miljard eller lite mer eller lite mindre spelar egentligen inte så stor roll. Jag kommer ändå i den fortsatta diskussionen att utgå från att det är en miljard kronor. Det väsentliga är att beloppet är tillräckligt stort för att skapa ojämlika konkurrenssituationer inom näringen, vilket också är orsaken till att Svenska Taxiförbundet och dess medlemsföretag länge har drivit frågan om att få någon att vilja göra anspråk på taximiljarden. För så märkligt verkar det vara. Ingen – eller åtminstone inte någon med beslutsrätt i frågan – vill tydligen ha vår taximiljard.

Infrastrukturminister Åsa Torstensson har, under snart en mandatperiod, värt sig mot vårt krav på redovisningscentraler med motiveringen att *"förslag som syftar till att bekämpa den ekonomiska brottsligheten måste vägas mot intresset av att minska företagens administrativa kostnader."*

Att minska företagens administrativa kostnader är naturligtvis ett mycket vällovligt syfte som vi inte har något emot. Men att väga det mot varje skattebetalande företagares rätt att få konkurrera på likvärdiga villkor är minst sagt underligt och uppseendeväckande.

Näringsminister Maud Olofsson, som gett vallöftet om en 25-procentig minskning av företagens administrativa kostnader, har upprepade gånger talat väl om småföretagandet och om behovet av nya företag för att bevara och vidareutveckla vår välfärd. Det är ju gott och väl, men meningen kan väl ändå inte ha varit att det ökande företagandet ska skapas genom att fler företag görs till skattefrälse därför att Skatteverket inte maktar med kontrollen.

Finansminister Anders Borg är kanske den mesta udda figuren i sammanhanget. Om det finns något som alltid brukar prägla finansministrar så är det att de aldrig säger nej till mer pengar att röra sig med. Anders Borg har vid flera tillfällen fått svara på frågor i riksdagen om skatteundanhållandet i taxinäringen. Han har varje gång sett lika besvärad ut då han med ovidkommande argument försökt försvara ett ställningstagande som han uppenbarligen inte står bakom.

Tre ansvariga ministrar och ingen av dem vill ha vår taximiljard. Om de inte gillar vårt förslag om redovisningscentraler må så vara. Men kom då med alternativa lösningar på hur vi ska nå fram till en konkurrens på lika villkor. För många år sedan fanns principen att i Sverige ska man beskattas efter förmåga. Den har successivt ersatts med att vi istället låter oss beskattas efter lust. Inom taxibranschen finns det alldeles för många aktörer som saknat lust alltsedan taxi marknadsreglerades för tjugo år sedan. Att detta får fortgå år efter år är inte bara en illgärning mot den svenska välfärden (där pengarna skulle kommit väl till pass), det är också en skymf mot alla svenska företagare (i olika branscher) som, oavsett orsak, hela tiden försöker göra rätt för sig.

Om nu någon tror att detta är ett partipolitiskt ställningstagande, så låt mig direkt ta er ur den villfarelsen. Den nuvarande oppositionen visade under sin majoritetstid precis samma passiva inställning inför frågan.

Den svenska riksdagen utövar *"det svenska folkets urgamla rätt att sig själv beskatta"*. Även om uttrycket försvunnit ur regeringsformen så avtar inte lusten hos våra folkvalda att besluta om våra skatter. För det mesta så höjs det beslutade samlade skatteuttaget även om underlaget och tekniken kan variera. Någon enstaka gång sänks det. Däremot saknas variationen när det gäller att se till att pengarna verkligen betalas in. Där verkar ointresset hos såväl riksdag som regering – oavsett partifärg – vara tämligen konstant. Jag kan inte undgå att tycka att det känns lite parodiskt att höra våra politiker käbbla om vem som ska satsa flest miljarder på det ena eller det andra. Samtidigt säger de nej, inte bara till taximiljarden, utan till hela det skattefel – skillnaden mellan det som borde komma in i skatt och det som verkligen kommer in – som varje år skulle räcka till tre nya "Förbifart Stockholm". Om det beror på vanlig simpel feighet, partitaktik eller något annat överlåter jag åt andra att bedöma.

Jag själv kommer aldrig, som Mona Sahlin, att tycka det är häftigt att betala skatt. Visserligen har jag förlikat mig med att betala min egen skatt, men jag är fortfarande lika hjärtligt trött på att också behöva betala andras. – Lennart Hamnered

Lennart Hamnered
Förbundsordförande
e-post: lennart.hamnered@taxiforbundet.se